zahrnovati pod pojem výkonu soudcouvské moci a tudíž pod pojem soudcovského rozhodování. Ani platební rozkaz směnečný, upomínací, atd. nelze považovati za »jakousi soudní upomínku a nikoli soudní rozhodnutí,« ježto i tu jde o výkon soudcovské moci.

Složitost a forma řízení při soudních rozhodnutích, která jsou podle saz. pol. 6 cit. sazby soudních poplatků předmětem poplatků, jest zhodnocena mírou sazby poplatku. Uvedené okolnosti nezůstanou proto bez vlivu ani na výši 10%ní přirážky, která se platí jen při těch shora uvedených rozhodnutích, při nichž může jíti o společenství v rozepři. Toto společenství při shora uvedených platebních rozkazech jest pojmově možné a nové znění poznámky 2 k saz. pol. 6 cit. sazby soudních poplatků nedává opory pro názor, že povinnost platiti 10%ní přirážku jest při těchto platebních rozkazech vyloučena vzhledem k odlišnému řízení a procesním účinkům, které tyto rozkazy mají podle procesních zákonů na rozdíl od ostatních soudních rozhodnutí, na př. rozsudku. Poznámka 5 k pol. 6 cit. sazby soudních poplatků pamatuje na odlišnost procesních účinků těchto platebních příkazů a dovoluje, aby poplatky z nich zaplacené byly započteny do poplatků z rozhodnutí, vynesených o námitkách proti uvedeným platebním příkazům.

Při zavedení 10%ní přirážky rozhodovala úvaha, že společenství v rozepři a vedlejší intervence způsobí soudu často značnou vícepráci a zároveň umožní stranám poměrně levné dosažení práva (tak pamětní spis k cís. nař. č. 279/1915 ř. z.). Zákonodárce omezil cís. nařízením čís. 279/1915 ř. z. placení 10%ní přirážky na procentní poplatky z rozhodnutí. Platila se proto 10%ní přirážka vedle duplikátního poplatku, vybíraného podle poznámky 1 k pol. 4 sazby soudních poplatků, již před zákonem č. 255/1935 Sb. z. a n. i z některých shora uvedených platebních příkazů (na př. směnečných), a to z těch, z nichž se totiž zapravoval procentní poplatek. Zákon č. 255/1935 Sb. z. a n. vycházel z úvahy, že není důvodu, proč by se měla 10%ní přirážka platiti jen k poplatkům z rozhodnutí v hotovosti zapravovaných, t. j. k poplatkům procentním a nikoli také ke kolkovým poplatkům, zvláště když zákonem čís. 255/1935 Sb. z. a n. se zvýšila hranice poplatků, jež se mají platiti kolky (tak důvodová zpráva k cit. zák. č. 255/1935). Jest proto podle cit. zák. čís. 255/1935 pro povinnost placení 10%ní přirážky rozhodné, zda jde o soudní rozhodnutí při společenství v rozepři bez ohledu na to, zda z tohoto rozhodnutí se platí poplatek procentní nebo kolkový. Ze změny znění poznámky 2 k pol. 6 sazby soudních poplatků podle zákona čís. 255/1935 Sb. z. a n. nelze proto usuzovati, že by se 10%ní přirážka neměla platiti při těch rozhodnutích, při nichž podle poznámky 1 k pol. 4 sazby soudních poplatků se platí duplikátní poplatek, který jest poplatkem odlišným od poplatku z rozhodnutí.

Autoři článků v tomto čísle.

Náměstek notáře v Praze VII. Dr. Otakar Hanna, rada kraj. soudu obch. Dr. Jaroslav Štěpina, tajemník adv. komory v Praze Dr. Evžen Tarabrin, vr. rada u nejv. soudu Dr. František Poláček, rada kraj. soudu v Litoměřicích Dr. Josef Frydrych, adv. v Praze Dr. Adolf Kocna, adv. koncip. Dr. Jaroslav Sturm.